

TISK KALIBA

**U Domu služeb 166/5
143 00 Praha 4 - Modřany
tel. 41773741, 44400217
fax. 41773742**

**barvotisky ofsetem
do formátů A 3, A 2
na čtyřbarevném stroji
SHINOHARA,
fotosazba,
šití V 1, lepení V 2,
skládání archu B 1**

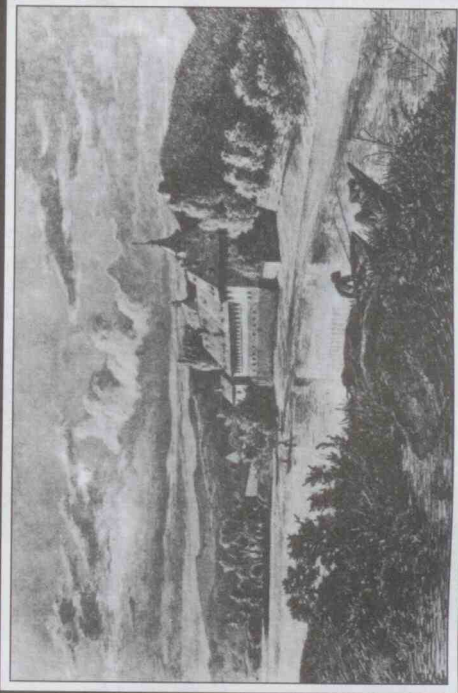
XVIII/2002

2 - Jaro - léto

o podstatě a trvanlivosti zákonů, aktuality, historie, osobnosti, kultura a sport

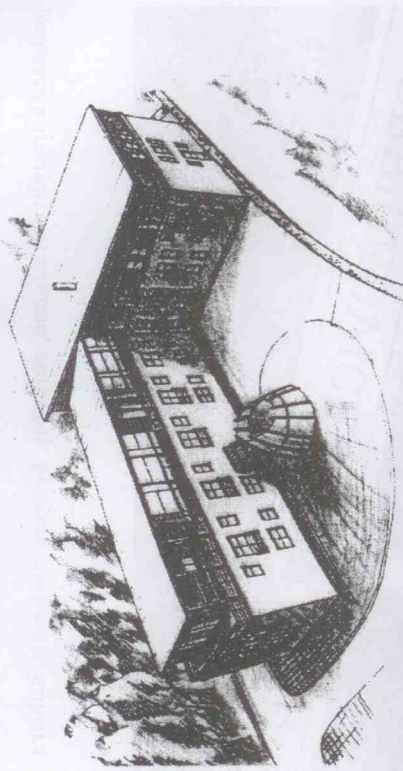
DOBŘICHOVICKÝ ZPRAVODAJ

kukátko

DOBŘICHOVICKÝ ZPRAVODAJ - KUKÁTKO. Registrováno Ministerstvem kultury České republiky pod č. MK ČR
E 12574. Vydává Dobřich, spol. s r. o., řídí redakční rada ve složení: Doc.Dr.E.Calda, ing.D.Havlik, ing.M.Kadlecová,
PhDr.J.Matl (předseda). Tisk Jan Kaliba, Modřany. Uzávěrka tohoto čísla 30. 4. 2002. Adresa: Jiří Matl, Sírma 139, 252
29 Dobřichovice (gegorius@centrum.cz). Distribuováno laskavou péčí dobřichovických poštovních domčovatelek a s přispěním
obce Dobřichovice. Kukátko také najdete na internetu v rámci www stránky obce Dobřichovice.

POLYFUNKČNÍ DŮM NA VYHLÍDCE

DOB - Invest a.s.
Palackého 541, 252 29 Dobřichovice

Ing. M. Kadlecová (ev. Ing. D. Havlík, M. Brabec)
tel: 0606/620 920, 02/2188 4850, 02/991 2630
fax: 02/2188 1860

PRODEJ BYTŮ A NEBYTOVÝCH PROSTOR DO OSOBNÍHO VLASTNICTVÍ

DIMAN s.r.o., Dobřichovice

nabízí využití prostor bývalého statku - KULTURNÍHO A SPOLEČENSKÉHO SÁLU - možnost pořádání menších koncertů, divadelních představení, společenských akcí, školení, seminářů, obchodních a prezentačních akcí

Pronájem sálu Dr. Fürsta

pronájem sálu bez přilehlé místnosti - velikost sálu 78 m ²	200,- Kč/hod.
pronájem sálu včetně přilehlé místnosti (sál s jevištěm) 104 m ²	250,- Kč/hod.
pronájem piana	50,- Kč/hod.
pronájem židlí (vybavení sálu jako hlediště)	50,- Kč/hod.
pronájem skládacích stolů	50,- Kč/hod.

provozni a cenové podmínky při děletrvajících akcích

- individuální dohoda

BLÍŽŠÍ INFORMACE:

Diman s.r.o., 252 29 Dobřichovice, 5.května 3
Ing. Magda Havlíková

tel. 02/991 1031 (byť), 0602/660 960, Za Mlýnem 888, Dobřichovice

Jarní zastavení

KUKÁTKO A ISAAC NEWTON

Zase na mně chtěli, abych něco napsal do Kukátka. Protože mě ale už delší dobu vůbec nic nenapadá, napadlo mě jen to, že bych mohl připomenout jedno výročí, které mediální sféře (včetně Informačního listu) zcela uniklo:

31. března letošního roku uplynulo 275 let od úmrtí Isaaka Newtona. Gravitační zákon, který nese jeho jméno, je tak dobrý zákon, že mu všichni zákonodárci (včetně našich) zavídlí. Nikdo na světě ho dosud nepřestoupil, a k jeho dodržování není nutno v žádném státě (ani v našem) vydržovat represivní aparát placený z peněz daňových poplatníků. Že je to dobrý zákon, plyne například i z toho, že platil ještě za císaře pána a že ho vůbec nebylo zapotřebí po téměř tři staletí inovovat. Teprve nedávno vyjádřil k němu jisté výhrady jakýsi Albert Einstein, ale ukázalo se, že se jedná o úpravy, které normálním občanům mohou být ukradené.

A tak je Kukátko opět jediným tiskovým orgánem nejen v republice, ale i v naší obci, který nezapomněl! (Za své potomky, kteří vás kontrolují v Ruzyni, skutečně nemůžu.)

Gravitační zákon

Pod jabloní měl jsem časté meditace
o podstatě všeobecné gravitace
v naději, že mohu přijít ke slávě,
až jablko přistane mi na hlavě.
Jednou jedno na hlavu mi dopadlo,
mě však ale vůbec nic nenapadlo.
Nemyslím si, že je to má vina,
neboť dnešní jablka jsou jiná.
Jsou sice i dneska stejně chutná,
jako byla za Izáka Newtona,
ale když se na hlavu vám zříjí,
tak vás vůbec žádný nápad neosvítl!

HgS

INFORMACE Z HOSPODÁŘSKÉ KOMORY

V těchto dnech (začátek května) se v médiích rozhořelá bitva o podobu členství v lékařské komoře. Snaha ODS o zrušení povinného členství lékařů v lékařské komoře navazuje na někdejší zrušení povinného členství jinde nezaražených podnikatelů v hospodářské komoře. Neznám pozadí současného návrhu, ani situaci ve zdravotnictví z hlediska potřeby povinného členství. Zkušenosti obecně z komorového hnutí mě však vedou spíše k úvahám, jak napomoci, aby váha komor rostla, nikoliv klesala. Státní správa funguje špatně. V systému komor rozhodně také není vše v pořádku, ale podnikatelská samospráva by měla dokázat spravovat záležitosti podnikatelů v mnoha oblastech lépe než stát. K tomu však musí dostat pravomoci. Na legislativní úrovni se diskutuje novela zákona o HK. V úvahách občas zaznívá, zda by nemělo být opět zavedeno povinné členství v hospodářské komoře. Zatím o něj nikdo oficiálně neusiluje, ale je navrhováno po vzoru Holandska tzv. automatické členství. Tím je myšlena registrace všech podnikatelů, která umožňuje poskytovat komorou řadu služeb pro podnikatele – v Holandsku např. komora vede období našeho obchodního rejstříku. V České republice máme zatím členství podnikatelů v hospodářské komoře dobrovolné. Komora však existuje ze zákona a má nemalý hospodářský vliv. Každý podnikatel může jej prostřednictvím usilovat o zlepšení podnikatelského prostředí v ČR i hledat své obchodní partnery, či důležité informace. Každý zájemce o členství je proto vítán.

Rok 2002 je na úrovni republikových orgánů HK ČR rokem volebním. Končí třileté volební období prezidenta HK ČR, viceprezidentů, ostatních členů představenstva i dozorčí rady. Nebyl jsem sice členem žádného z republikových orgánů, po celé období jsem se však účastnil komorového dění na okresní i krajské úrovni a zúčastňuji se řady jednání v souvislosti s blížící se republikovým sněmem HK ČR, který se koná 31.5.2002. Na okresní úrovni začalo nové volební období na podzim minulého roku. Je proto správná chvíle k malému bilancování.

Hospodářská komora okresu Praha - západ (dále jen OHK) se v roce 2001 rozrostla o řadu nových členů. Dnes již bývalému řediteli úřadu OHK Ing. Karlu Vějmolovi (koncem roku 2001 odešel na jiné pracoviště po dvouletém působení ve funkci ředitele úřadu OHK, v roce 2002 ho nahradil Jiří Hejhal) se podařilo získat kromě malých a středních podnikatelů i několik velkých podniků v okrese Praha - západ. OHK uspořádala řadu odborných kurzů, školení a jiných vzdělávacích akcí včetně několika neformálních setkání s podnikateli – členy OHK Praha - západ, na která byli také pozváni zástupci např. České pojišťovny, Pojišťovny Commercial Union, Citibank apod. Zástupci OHK se účastnili řady jednání s představiteli státní správy na okresu Praha - západ a jménem KHK Střední Čechy s představiteli krajské samosprávy. OHK je též zastoupena v dozorčí radě VZP Praha - západ a se středočeským krajským úřadem spolupracuje např. v rámci své dopravní komise. OHK se podílela na několika významných akcích, např. organizační pomoc při získávání sponzorských příspěvků pro Běh Terryho Foxe 2001, nebo spolupráce se společností COBRA při organizování akce MISS NESLYŠÍCÍCH 2002. OHK se aktivně podílela na činnosti Regionální rozvojové agentury Střední Čechy sídlící v Kladně - předseda OHK Praha - západ Ing. Daniel Havlík byl místopředsedou správního výboru RRA Stř. Čechy. OHK Praha - západ je aktivním členem Krajské hospodářské komory Střední Čechy. Předseda OHK Praha - západ se jménem KHK Stř. Čechy zúčastňoval gréniá předseďů KHK – neformálního pracovního týmu zástupců jednotlivých krajů, které se např. výrazně podílela na přípravě nových podzákoných norem HK ČR.

Shromáždění delegátů OHK Praha - západ na svém jednání dne 18.9.2001 zvolilo na třileté období nové představenstvo a dozorčí radu – došlo jen k drobným změnám ve složení orgánů a byl zvolen nový místopředseda (Vladimír Matoušek z firmy RHG Roztoky, která provozuje roztočkové nemoce)

Ing. Daniel Havlík, Č.S.C.
předseda OHK Praha - západ
člen představenstva KHK Stř. Čechy

NEPOUČITELNÍ aneb

JÁ TO NEVYTRHNU

V dubnu proběhl na ČT I třídílý britský dokument BBC pod názvem Zpráva o stavu planety. Přinesl kruté zjištění: živočišný druh, hrdě sám sebe nazývající Homo sapiens - tedy člověk moudrý - ničí životní prostředí, v němž sám žije, takovým způsobem, že vymírání živočišných druhů je dokazatelně **t i s k r á t y c h l e j š í** než před jeho výskytem na této planetě!

Co na to lidstvo jako celek? Není nutno vědecky zkoumat dění po celé Zemi. Zůstaňme doma, tady, u nás v Dobřichovicích. Máme skládku, kde je možné zdarma uložit plasty, zahradní odpad ke kompostování i spáleni, také odpad kovový, s nímž se dokonce nemusíme vůbec dílet, když probíhají svozy od vlastních vrátek, jak tomu bylo letos už třikrát. Takže by se zdálo, že je všechno v ideálním pořádku. Jenže: stále jsou mezi námi taková, kteří si neuvědomují důsledky svého jednání a pro úsporu pár kroků svůj domácí odpad netřídí a vše hází do popelnice. Cestou z nádraží mne napadlo, že naše popelnice už by si zasloužila vyprázdnění, na což jsem večer zapomněl. Nahlédl jsem pod víko popelnice u cesty v naději, že odpad ještě nebyl odvezen, a tedy stačí naši popelnici ještě vyvalit. A ejhle: v popelnici plastové lahve, kelímky od jogurtů, nákupní taška, krabice od polárkového dortu - tedy všechno, co by patřilo do kontejneru.

Tady se zamysleme nad tím, jestli na této situaci nemá spolupivnu paušální platba za vyvážení odpadu. Ti, kdo se nenamáhají přemýšlet v širších souvislostech, jsou vedeni faktem, že platit musí, ať odpad mají, či nemají. Tak co? Proč se zdržovat tříděním a namáhat cestou do kontejneru?

Zavedl jsem před časem na toto téma řeč se vzdálenějším sousedem, kterého jsem považoval mylně za inteligentnějšího. Jeho názor by se dal shrnout pod heslo "já to nevytrhnu", aniž by si uvědomil, že tím se zarážaje mezi ničitele zdravých životních podmínek naší Modré planety. Čím bude méně těch, kdo si myslí, že to nevytrhnou, tím bude méně zabezpečí zámku života na Zemi. Objektivní zjištění nezaupující vědci poukazuje na extrémně rychlé vymírání druhů. Živočišný druh Homo sapiens je zřejmě zcela nymně předsvědčen, že jeho se to netýká...

V závěru si nemožu odpuštít poznámku: osobně považuji paušální platbu za odvoz odpadu za "ránu pod pás" ekologii. Považuji tedy za nezdaržený vtip, když oficiální tiskový orgán těch, kdo ránu zasadili, otiskuje seriál poučení, jak se máme chovat vzorně ekologicky...

E. Geissler st.

K apelu na separaci odpadů se připojujeme!!!

Na obhajobu obce můžu dodat, že paušální platbu za odpad schválilo obecní zastupitelstvo jen co do výše částky. Povinný paušální systém zavedli poslanci Parlamentu ČR od 1.1.2002 zákonem a dokonce i iniciativa zastupitelstva hl. města Prahy o prosazení novely zákona, která by dala městům a obcím možnost systém zvolit sami, dlouho narážela na odpor poslanců (až nyní, v květnu, byla novela schválena poslancekou sněmovnou, ale v platnost by mohla vstoupit nejdříve od 1.1.2003, pokud ji ještě parlamentu velké spory. Zastánci paušálního poplatku tvrdí, že pokud se za odpad platí podle skutečné vyvezeného počtu popelnic (nebo kg odpadů v nich), řada lidí odveze raději svůj odpad do příkopu a na černé skládky. Teď je paušální systém motivuje ty méně čestné (ty, kteří šerí na úkor přírody), aby si také popelnicí pořídili. Nestojí je to totiž nic navíc. Na druhé straně je jasné, že řada lidí paušální poplatek k třídění odpadů nemotivuje a do popelnice pak vyhodí úplně všechno. Bude-li novela schválena v navrhované podobě, čeká i naše nové obecní zastupitelstvo v příštím roce opět diskuse, jaký systém je pro obec nevhodnější. Tolik jen záměrně stručná poznámka. Zaměrně stručná proto, že by ráda

iniciovala podrobnější debatu o odpadech, která je sídlem nutná a žádoucí. Redakce Kukátka, jako už několikrát v minulosti, ráda poskytne pro takovou debatu prostor a bude veličná za názory členů redakce i odborníků. Kdykoliv od příštího čísla. Což budíž považováno za nabídku, vyzvu či prosbu.

Redakce

DRÁTENÍCI V DOBRŮCHOVICÍCH?

Milí spoluobčané, možná je Vám známo, že v na internetových stránkách Dobřichovic (www.dobrichovice.cz) sídlí novodobý dráteník (Mgr. Petr Musil), jemuž učarovalo starobylé, a dnes už i bájeří opředené řemeslo. A právě o ty báje jde. Lidé, kteří přicházejí do drátenických kursů (do zadnořebské školy), s sebou přinášejí touhu po znovuoživení zapomenutého řemesla a také - a to je velmi důležité - i vzpomínky na potulné dráteníky, kteří kdysi chodili světem za obživou. Jeden takový se každoročně zastavoval ve sklenářství u p. Valsuby st. v Řevnicích - a pan Valsuba ml. o tom umí barvitě vyprávět.

S velkou pravděpodobností se tedy může najít jeden nebo více pamětníků i v Dobřichovicích. Nyní - s přípravou oslav založení obce - se naskytá příležitost zavzpomínat na to, jak se zde žilo asi tak před 50 - 100 lety - kam ještě sahá paměť žijících lidí nebo převyprávěné vzpomínky těch, kteří nás svět opustili v době nedávné. Vždy se jedná o náhodu, ale někdy se podaří nalézt perly. Možná se tedy podaří navléknout i malý náhrdelník z povídaní a postřehů, které by jinak úplně zapadly, "ani pes by po nich neštěk".

Putující potulný dráteník, rázovitá postava přicházející zpravidla z Kysuckých chotářov, byl svým oděvem, vybavením i službami (které hlasitě nabízel) vitaným pomocníkem v domácnostech, ale i poslem z dalekých krajů. Přinášel zprávy o dění ve světě, zvláštní tím, že ten svět opravdu na vlastní oči viděl. Jenže - jak přišel - tak zas odešel a zbyly jen ty vzpomínky.

Najde - li se dnes ještě někdo, kdo tyto letmé a vzácné útržky zachytí, zapíše - třeba jen heslovitě a pošle na uvedenou adresu - bude to pro obecní historii obohacující prvek. A jinak, nežli podobnou anketou, je ani nelze získat. Prosim proto všechny, které uvedené téma zajímá, aby se stali na chvíli amatérskými etnografy a zapsali vše, co se dozvědí.

Výsledek pošlete na adresu: Petr Musil, Dobřichovice 629, 252 29, dratenik@volny.cz.

S díky

dráteník Petr.

DRÁTENICKÉ REKORDY - PELHŘIMOV 2002

"Pelhřimov - město rekordů" je známé ojedinelým festivalem, který se každoročně opakuje o druhém červnovém víkend. Letos to bude již 12. ročník festivalu rekordů, kuriozit a piva Budvar.

Dráteník Petr, který v loňském roce naučil drátovat 191 lidí za jediný den, vyhláší pro letošní ročník festivalu velmi obtížnou disciplínu, v níž může uspět jen řemeslník velmi zdatný. Jedná se o "Největší odrátovanou keramickou nádobu", točenou na kruhu nebo litou do formy, odrátovanou keramickým "čtvercovým" vzorem, jakým staří dráteníci opravovali hrnce. Ten, kdo v sobotu 8. 6. takovou nádobu předvede na pelhřimovském náměstí, získá 7 lákavých cen a šanci, že jeho výkon bude (jako 4. drátenický výkon v historii) zapsán do Guinnessovy knihy rekordů 2003. Podrobnosti o chystané disciplíně můžete získat na adrese: www.dratenik.cz, nebo: Mgr. Petr Musil, Dobřichovice 629, 252 29.

Drátenické výkony se stávají trvalou součástí divácký atraktivního pelhřimovského festivalu. Přitahují stále více zájemců o téměř zapomenuté a dříve velmi podceňované drátenické řemeslo.

PM

Soutěžní podmínky schválené 22. 4. agenturou "Dobry den" z Pelhřimova

Drátenické rekordy - Pelhřimov 2002

12. festival rekordů, kuriozit a piva Budvar "Pelhřimov - město rekordů"

[6]

KUKÁTKO 2/2002

Disciplína: Největší odrátovaná keramická nádoba

Měří se objem v litrech, drátování keramickou "čtvercovou" drátenickou technikou, železným, mosazným nebo pozinkovaným drátem na keramické nádobě točené na kruhu nebo lité do formy.

Soutěž vyhláší: Agentura "Dobry den" (zastoupená Miroslavem Markem)

a dráteník Petr (Mgr. Petr Musil)

Soutěž je určena keramikům a dráteníkům.

Vítězná nádoba bude zarážena do seznamu výkonů navržených k zápisu do Guinnessovy knihy rekordů 2003.

Způsob hodnocení: Rozhodující pro určení vítěze bude objem nádoby, tzn. kolik litrů vody pojme a udrží po dobu 10 minut. Druhým kritériem bude hodnocení zpevnovací funkce drátěného opletu - tzn. zda je zhotoven klasickým postupem, známým ze staré originální keramiky.

Komisaře pro hodnocení: stanoví agentura "Dobry den".

Časový průběh akce: Soutěž bude vyhlášena v médiích cca 6 týdnů před festivalem. Soutěžící dopraví nádobu na pelhřimovské náměstí a vystaví ji po dobu určenou pořadatelem.

Písemné přihlášky je možné zasílat předem na adresu: (účast je možná i bez přihlášení) Petr Musil, Dobřichovice 629, 252 29, nebo: dratenik@volny.cz.

Informace o soutěžní disciplíně naleznete i na www.dratenik.cz.

Den konání: sobota 8. června 2002.

Doba vystavení soutěžních exponátů: 10 - 15,30 hod.

Hodnocení vzhledu - způsob opletu: průběžně

Oficiální měření objemu nádoby: 15,30 - 16,30 hod.

Neoficiální průběžné měření: se provede umístěním co největšího počtu pivních plechovek do každé jednotlivé nádoby přihlášené do soutěže a dopravené na určené místo.

Vyhlášení vítězné nádoby: v 17 hodin

Odměny: Autor/ka vítězné nádoby získá: šerpu 12. festivalu "Pelhřimov - město rekordů", certifikát o vytvoření rekordů, soudek piva Budvar s "pipou", reklamní předměty od pořadatele, volnou vstupenku na Galavečer rekordů 8. 6. ve 20,30 hod., volnou vstupenku na výstavu "Drátovat-letovat" v Jesenici, 5 dnů zdarma na Letní drátenické škole v Zadní Třebani. Další 3 největší nádoby v pořadí: dárkové balení piva Budvar. Všichni zúčastnění nad 30 litrů objemu: volnou vstupenku na Galavečer rekordů 8. 6. 20,30 hod. Všichni účastníci soutěže bez ohledu na objem nádoby: Volnou vstupenku na drátenickou výstavu "Drátovat-letovat" v Jesenici u Rakovníka (30.5. - 21. 7. 2002).

Organizátoři: Petr Musil, Božena Musilová, zást. Agentury "dobry den", + dobrovolní pomocníci. Umístění disciplíny: pravděpodobně v pravém rohu náměstí (od pódia) poblíž zahrádky u cukrárny.

Dotazy a podrobnosti: Mgr. Petr Musil, 02/9922292, dratenik@volny.cz, www.dratenik.cz.

Jedná se o čtvrtý pokus o zápis drátenické disciplíny do Guinnessovy knihy rekordů v České republice. Předchozí 3 zápisy můžete najít v ročnících 1998, 2000 a 2002. Věcné doklady jsou uloženy v Jihlavské braně pelhřimovského Muzea rekordů a kuriozit.

Těšíme se na Váš obřih hrnce

dráteník Petr + Agentura "Dobry den"

Z HISTORIE

Významné osobnosti se vztahem k Dobřichovicím - pokračování volné série článků.

Část svého života strávila v Dobřichovicích známá lékařka - dr. Anna Honzáková. Článek o

KUKÁTKO 2/2002

[7]

ni včetně zmínky o Dobřichovicích vyšel též v Lidových novinách v polovině března t.r. v rubrice "Legenda 20. století". Vzhledem k vztahu k Dobřichovicím si dovoluujeme tuto osobnost připomenout i v Kůtátku:

MUDr. ANNA HONZÁKOVÁ – 100. výročí promoce

17. března tohoto roku uplynulo sto let od chvíle, kdy aula pražského Karolina se stala dějištěm první promoce ženy – lékařky v celé západní části tehdejšího Rakousko-Uherska, tzv. Předlitavska – Anny Honzákové. Již dvacet let před tím získaly lékařský titul dvě Češky, Bohuslava Kecková a Anna Bayerová, na švýcarských univerzitách, avšak jejich uplatnění bylo velmi problematické, protože rakouská vláda neuznávala doktorát získaný v cizině.

MUDr. Anna Honzáková se narodila v Kopidlně, v rodině měšťáka a panského lékaře Jana Honzka a Anny Honzákové rozené Hlaváčové, jako třetí ze šesti dětí. Otec byl pokrokově smýšlející a plánoval poslat svou nejstarší dceru Annu studovat medicinu do Švýcar. Avšak těžká služba venkovského lékaře, jízdy v otevřených povozech za každého počasí, vyčerpaly předčasně jeho síly. Zemřel ve čtyřiceti pěti letech na tuberkulózu. Paní Anna Honzáková byla ale přesto odhodlána dát svým dětem co nejlepší vzdělání. Prodala proto dům i s přílehlými polnostmi a odstěhovala se s dětmi do Prahy. Štěstí jim přeci jen přálo, hned ve druhém roce pobytu Honzákových v Praze bylo otevřeno (zásluhou Elišky Krásnohorské, podporované Vojtou Náprstkem a dalšími významnými osobnostmi) první soukromé dívčí gymnázium Minerva a Anna vstoupila do prvního ročníku. Látku osmiletního gymnázia musela se svými spolužačkami zvládnout za pět let. Maturitu skládaly ze všech předmětů na Akademickém gymnáziu. Zkoušela je komise cizích profesorů za předsednictví dr. E. Kastnera, výtečného řečníka a přísného examinatora. Honzáková na to vzpomíná ve své stati "K zápasu o ženské studium": "Maturitní komise přijala nás s mrazivým chladem a povýšenou lhostejností s výjimkou jediného profesora dra Zikmunda Wintra, na jehož neškolácký, na inteligenci zkoušenější apeluji způsob zkoušení a jeho život, upřímnou radost a uznání, jež nad úspěchem jemu úplně cizí studentky projevil, nikdy nezapomenu." Přes těžké podmínky byl výsledek prvními dívkami maturit, pokud jde o počet významnějších a dobře prošlých, procentuálně roven maturitám chlapeckým. (Honzáková s Tuskanyovou a Jiránkovou maturovaly s vyznamenáním) Přesto vysvěděni neobsahovalo klauzuli, která by je opravňovala ke vstupu na vysoké školy. Abiturientky to ale neodradilo. Pro studium medicíny se rozhodly tři: Honzáková, Machová a Peigerová. Obrátily se s žádostí o možnost hospitovat na přednáškách dr. Jánošíka, profesora anatomie na české universitě. Ten je žádal spolu s celým profesorským sborem odmítní. Odvůdňoval své stanovisko tím, že nemá v přeplněné posluchárně pro tři lékařky místo. Pouze tři profesori vyjádřili svůj nesouhlas s tímto rozhodnutím: Janovský, Maydl a Reisenberg. Budoucí lékařky se ale nevzdávaly, zažádaly o přijetí na pražskou německou universitu, která je zásluhou anatoma profesora Rabla přijala jako hospitantky. Rabl, zeť a žák slavného Wirchova, byl na základě svých zkušeností ze švýcarských univerzit rozhodným přívržencem ženského studia.

Na rozdíl od lékařské fakulty byla česká fakulta filosofická mnohem pokrokovější a umožnila dívkám bez problémů hospitovat a od r. 1897 řádně studovat. Lédařky zde tedy mohly složit zkoušky z přeepsaných přírodovědných předmětů (na této fakultě získala též první doktorát na celé universitě r. 1901 spolužačka Anny z Minervy Zdeňka Baborová). Avšak cesta medicín k získání statutu řádných posluchaček byla velmi dlouhá a trnitá. Každý rok, někdy i dvakrát, podávaly studentky samy i spolek Minerva žádost sněmovně a ministerstvu ve Vídni. Každý rok stejné odpověď: "Povoluje se hospitování". "Tak, a teď jste umyřá", podával prý jednou Anně odpověď z Vídně jakýsi škodolibý úředník děkanátu. "Na to už jsem zvyklá", odpověděla, "a co nejdříve si přinesu novou žádost".

Svými schopnostmi si ale získávaly sympatie mnohých examinatorů. Na filosofické fakultě to byl profesor Vrba, který byl v té době zároveň rektorem české university. Při zkoušce z mineralogie, kterou složily soukromě hned v prvním roce studii, vystavil Honzákové stejné vysvědčení jako posluchačům řádným a s radostí do něho zapsal "výtečně".

Nadějný začátek studia na německé lékařské fakultě byl záhy zkazen provokacemi německých studentů. České studentky rychle pochopily, jak nejisté je jejich postavení a že jim může být z libovůle jedince či nějaké skupiny přístup na universitu kdykoliv zakázán. Na štěstí ale už r. 1896 česká fakulta

přijala první hospitantky a tak Honzáková se svými kolegyněmi začátkem třetího roku na ni přestoupily. Postoj jednotlivých profesorů se samozřejmě lišil. Dermatovenerolog prof. Janovský např. pěti lékařkám z nejvyšších ročníků zvlášť přednášel a byl jim i rádcem v boji s Vídni. Někteří profesori, jako např. Thomayer, svůj počátek odmítavý postoj nakonec změnili. Jmenovaný se prý v kruhu svých přátel nechal slyšet, že se na medicínu Annu dívá vlastně jako na Honzáka v sukničích. "A to bylo pro mě vyznamenání" píše Honzáková, "měl totiž mého bratra, též lékaře, v oblibě." Ve čtvrtém roce studia se vypravila Honzáková s Machovou a Novou do Vídně k audienci u ministra vyučování. Nakonec byly přijaty "pouhým" sekčním šéfem Hartelem. To se však nakonec ukázalo jako šťastné řízení osudu. Rytíř Hartel se studentkami celou věc důkladně probral a nakonec jim přislíbil pomoc slovy: "Nebojte se, když jsme vás nechali tak dlouho hospitovat, je naší povinností umožnit vám dokončení vašich studií." A skutečně, když se stal následující rok sám ministrem, svým výnosem z 15. září 1900 umožnil ženám řádné lékařské studium. Všechny tři lékařky se tedy začaly plně připravovat na závěrečné zkoušky. Avšak díky rakouskému úřednímu šimlu dostala Anna povolení k prvnímu rigorosu až koncem února 1901. Honzáková vzpomíná na první z pěti zkoušek tohoto rigorosa: "Přihlásila jsem se tedy k první zkoušce - k praktiku z fyziologie. Nebylo žádné skupiny, zkoušku jsem dělala sama v hustě obsazené posluchárně. Po zkoušce mi asistent Babák přišel sdělovat výrok profesora Mareše, že je rád, že tolik studentů přišlo poslouchat, že alespoň slyšeli, jak se má při rigorosu odpovídat." O povolení druhého a třetího rigorosa bylo třeba znovu žádat. Na zkoušku z gynekologie a porodnictví se dochovala vzpomínka Hermíny Krásné, vrchní porodní asistentky kliniky a pozdější první spolupracovnice doktorky Honzákové: "K rigorosu z gynekologie a porodnictví přišla první žena. To byl poprask! Vzpomínám si na to živě. Měla na sobě tmavozelené šaty s bílou vestičkou a těsně přiléhavé rukávky a rušno jako u lů. Jeden medik z poslední lavice povídá polohlasně: "Počkej, holíččko, on ti Pawlik něco poví, dělat rigorosum v tomhle ustroji a s takovými rukávky." Kandidátka klidně očekávala zkoušku. Vstoupil děkan a prof. Pawlik spolu s několika dalšími profesory. Bylo celkem pět kandidátů. Když přišla řada na slečnu kandidátku, vstala a v mžiku rozeplála a shodila rukávky, připravena k práci. Při theoretické části prof. Pawlik ustavičně doprovázel její vyklady slovy "Dobře, výtečně..." Bylo ticho, údiv a zájem u posluchačů. Theoretikum bylo skončeno. No, tak se jděte se umýt", řekl Pawlik. Rozhlédl se po sále: "No ale, slečno kolego, to se vám dnes sešlo kmostrů." Rovněž praktikum doprovázel slovy uznání. Do indexu nakonec zapsal "výtečně".

Tak tedy Honzáková jako první lékařka složila všechna rigorosa, navíc s výborným prospěchem. Měla tedy právo na promoci "sub auspiciis imperatoris". Volila však promoci prostou a místo prstenu od panovníka dostala opálový prsten od Krásnohorské a spolku Minerva. Po promoci, která byla opravdu společenskou událostí číslo jedna, Honzáková prošla tříletou praxí na klinikách profesora Maydla a Pawlika. Maydl si ji velmi oblíbil, avšak když r. 1903 předčasně zemřel, značně se zmenšily naděje Anny na univerzitní kariéru. Proto se nakonec rozhodla pro poměrně nízkantní krok. V roce 1905 otevřela soukromou praxi odborné ženské lékařky v domě na Moráni. Díky odborným schopnostem a osobnímu charismatu získala v krátké době širokou klientelu. Bořila tak hluboce zakoreněné předstupy o schopnostech žen a vyvrátila předpovědi mnohých kolegů. Ti tvrdili, že nemá šanci v Praze s privátní praxí uspět, a radili, aby šla do Bosny po vzoru svých předchůdkyň Bayerové a Keckové. Mladé doktorce rychle přibývaly pacientky všech společenských vrstev, často i manželky politiků, vědců a umělců. Mezi prvními pacientkami byla i Eliška Krásnohorská, Josefína Náprstková, Leopolda Dostálová, Hana Kvapilová.

Honzáková sama o tom píše: "Šla jsem do života bez bázně, ale i bez růžových iluzí. Doba studií byla mi těžkou, bojuj plnou přípravou pro život, ale otužila mne a zocelila. Věděla jsem, že budu muset nadále bojovat s mocnými, pevně vžitými předstupy, se zaujatostí i zlobou lidí i s neřivostí a nepřivní některých kolegů. Ale důvěřovala jsem v sílu poctivé práce. Jako za studií tak i nyní vědomí odpovědnosti v povolání, odpovědnosti k ženskému úsilí, jež studium žen umožnilo, odpovědnosti k budoucím lékařkám rozněčovalo a umožňovalo mé síly. ... Proč vyvolila jsem si gynekologii a porodnictví za svůj obor? Protože právě v těchto oborech si ženy lékařek nejvíce přály a v nich možnost veškerého i výchovného a mravního působení zdála se mi největší. ... Nelituji své volby. Kdybych se všemi svými zkušenostmi

měla si opět volit povolání, rozhodla bych se bez váhání opět pro medicínu. Znáám dobře stinné stránky její, tíživou odpovědnost, jež časem ostrým bodcem zavrtává se do mozku i srdce, vypuzující smysl pro vše ostatní a zahánějící úlevný spánek, drásavou, deprimující bezmocnost, trpkou lítost nad omyllem, znám únavu a napětí u lože rodiček a nemocných i všechno nepohodlí a vázanost, již povolání lékařské s sebou přináší. Ale znám i tiché uspokojení z úspěšné práce i čistou radost nad záchranou nejen zdravotní, ale leckdy i mravní a to činí mi mé povolání drahým."

Přes velké pracovní vyřízení v ordinaci i při návštěvách nezůstala stranou veřejného života. Pokud ji stačil čas, angažovala se veřejně v různých spolicích a osvětové činnosti, pokud ne, pomáhala alespoň finančně. Bohužel, "Fond na pomoc chudým, opuštěným a chorým ženám", který založila, byl po únorovém převratu zabaven státem.

Již jako medicečka pracovala ve výboru spolku Mínerva. Byla jednou z těch, kteří usilovali, ve snaze přiblížit školu potřebám skutečného života, o přeměnu gymnázia Mínerva z klasického na reálné. Tím upadla dočasně v nemilost E. Krásnohorské, která trvala na zachování gymnázia klasického. Možná to mělo i vliv na její odvolání z funkce školní lékařky gymnázia, kterou svědomitě vykonávala deset let. Jednalo se o generační střetnutí, které vždy vyžaduje určitý čas, aby došlo k usmíření obou stran.

Jakožto průkopnice ženského studia byla členkou, mnohdy i zakládající, různých pokrokových sdružení, hájících práva žen. Byla jedním ze dvanácti členů "Výboru pro volební právo žen", který veden Plamínkovou a Tůmovou prosadil volební právo žen už před 1. světovou válkou. Po válce stála při zakládání Sdružení akademiček a Ženského národní rady. Byla členkou spolku Mínerva, Ženského klubu českého aj. V roce 1930 založila na podnět své přítelkyně senátorky Plamínkové Sdružení českých lékařek.

Když se ve dvacátých letech minulého století projednával návrh novelizace zákona o potratech, který tehdy podala poslankyně Luisa Landová—Štychová, Honzáková vystoupila energicky proti a zveřejnila odborně fundovaný komentář s pádnými argumenty zdravotními i etickými. Návrh tehdy nakonec neprošel a zákon byl změněn až v r. 1957.

Při výčtu aktivit Honzákové připomeňme i její pedagogickou a osvětovou činnost. Krom mnohých zdravotně výchovných i odborných přednášek vyučovala po řadu let hygienu na dívčím oddělení Obchodní akademie v Praze 2. Její publikační činnost byla z důvodu velkého pracovního vyřízení nevelká, avšak za zmínku stojí cenná biografie MUDr. Anny Bayerové, která vyšla r. 1937.

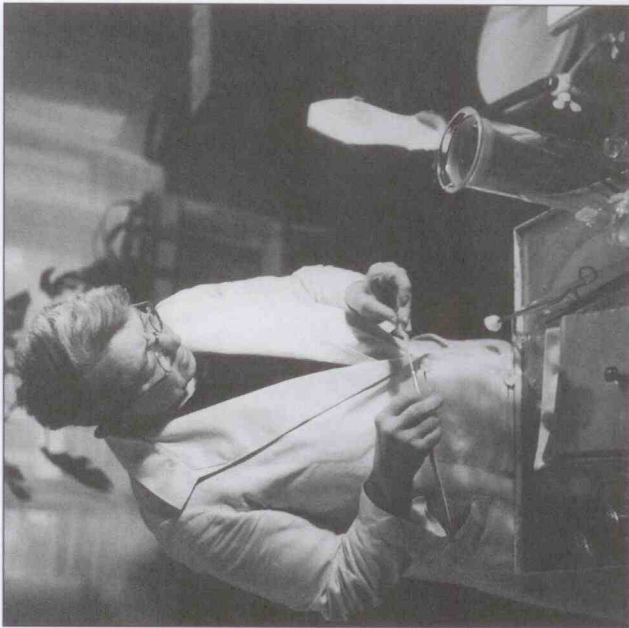
Většinu volného času o nedělích a svátcích trávila se svou sestrou Albinou v Dobříčovicích (u Prahy), kde začátkem dvacátých let koupily pozemek a nechaly postavit vilu. Dobříčovice ale zřejmě dobře znala už mnohem dříve. V její pozůstalosti jsem našla měsíční průkaz na dráhu v úseku Smíchov—Dobříčovice z léta 1907.* Anna pečovala s velkou péčí a láskou o rozlehlou zahradu, kde každoročně vypěstovala spousty ovoce a zeleniny. Jak jsem slyšela od mé babičky (byla neteří Anny H.), tetě Anince dělalo velkou radost, když mohla z bohaté úrody obdarovávat své blízké. Do Dobříčovic zajíždělo na návštěvu za Honzákovými mnoho přátel, m.j. též senátorka Plamínková (měla snad vilu v Černošicích).

Třicet pět let pracovala neúnavně pro zdraví svých pacientek. Ordínace se protáhly často do pozdních večerních hodin, když bylo třeba strávit u lůžka nemocné celou noc. Takto i provázela v posledních hodinách vážně nemocnou herečku Hanu Kvapilovou. Svým pacientkám se rozdávala zcela, vlastní zdraví šetřit nedověděla. Zemřela náhle po krátké nemoci v říjnu 1940 v nedožitých 65ti letech. Krátce před svou smrtí zanechala ve své poslední vůli toto přání:

"Žijte všichni šťastně v lásce, radosti a zdraví. Milujte práci, ale konejte ji tolik, kolik bez ublížení na zdraví snesete. Mějte pevné zásady a pevný cíl před očima, myslte na okolí, na celek a podporujte jej."
MUDr. Zdenka Hochová

* Není vyloučeno, že o Dobříčovicích ji vyprávěl i chirurg prof. Maydl, u kterého stážovala po promoci a který jí byl přátelsky nakloněn. Zdejší kraj si zamiloval. Den před smrtí se prý svěřil svému příteli a spolupracovníku dr. Niederlemu: "To je jedna z nejšikovnějších věcí, které jsem kdy učinil, že jsem koupil tu vilu."

MUDr. Honzáková ve své ordinaci

Sestry Anna s Albinou (zleva - sedící) v zahradě domu čp. 206 v Dobřichovicích

S POLKY

Z VALNÉ HROMADY SOKOLA

V úterý 16 dubna večer se konala odložená valná hromada místní TJ Sokol. Odložená proto, že původní termín kolidoval s termínem barážového utkání dobřichovických volejbalistů. Obavy z malé účasti se nakonec nenaplnily, neboť se prezentovalo celkem 56 dospělých členů, tedy cca 21 % členstva. Za poslední roky zdaleka nejvyšší účast.

Potřech letech letos vypršela doba, po kterou jednotu spravoval její výbor, a jedním z nejdůležitějších úkolů bylo tedy zvolit výbor nový. Že se jedná zcela o výbor staronový, včetně staronového starosty, může svědčit buď o spokojenosti členů, či o absenci jiných adeptoů ochotných se o naše sokolské věci společně starat. Všichni účastníci si vyslechli rovněž zprávy o činnosti jednoty a jejích oddílů, seznámili se s přehledem zajímavých čísel, kam jsme v posledním roce dali nejvíce peněz, schválili zprávu o hospodaření i rozpočet pro rok letošní. Ten je opět koncipován jako rozpočet vyrovnaný s příjmy a výdaji pohybujícími se těsně pod hranici 4 mil Kč. To byl také jeden z důvodů, proč jsem jako kandidát na funkci starosty trval na zvolení skutečně funkční a aktivní kontrolní komise. Ta zde doposud působila pouze formálně a ono člověka omrzí donekonečna vysvětlovat tu sem tu tam, že náš "rodinný podnik" žádný ekonomický profit nenese. Po delší diskuzi a vybrání valná hromada nakonec zvolila kontrolní komisi ve složení ing. Vojtěch Dyk st., Jaroslav Čermák a Filip Háva. Chtěl bych věřit, že kontrolní činnost se opravdív v nejbližší budoucnosti zlepší.

Věřejnost by mohlo ještě zajímat, že se v letošním roce chystáme vybudovat další hřiště. Mezi halou BIOS a provozní budovou - fotbalovými kabinami - je naplánována víceúčelová sportovní plocha. Je sice naplánována jako plocha s umělým povrchem, nicméně naše ekonomické možnosti nám asi dovolí vybudovat zatím alespoň plochu asfaltovou. Podařilo se nám totiž vylobbovat 1 milion státních dotací, z vlastních zdrojů musíme doplatit dalších 300 tis. Kč. Přesto rozpočet na plochu s umělým povrchem stále výrazně převyšuje naše možnosti. A tak snad jenom místní škola, či spíše její američtí přátelé, kteří stále přispějí na rozvoj sportovních aktivit v obci, by mohli pomoci vše dotáhnout až k vysněnému cíli. Nebo, že by se objevil nějaký jiný, pro nás dosud utajený, mecenáš?

Ing. Jiri Geissler

HEJ RUP!

Několik dnů po valné hromadě se konala letos již potřetí celosokolská brigáda na úpravě areálu. Tato dnes již tradice se pravděpodobně vyvinula díky neustálému remcání Sama Sejka z původní brigády volejbalistů, kteří si každé jaro připravují kurty. I přes drobné ramí mrholení nakonec přišlo více než 150 práce chtivých účastníků. Velkou část přitom tvořili děti, ať již košíkářky a košíkáři, či z oddílů všestrannosti. Ty se postaraly především o úpravu běžecké dráhy. Po těžké technice bylo zapotřebí mnoha párů lidských rukou ke konečnému uhrabání a vysbírání alespoň těch největších kamenů z přesně 400 m dlouhého škvárového oválu. Skoro 4 hodiny poctivé práce nikoho nezabilo a výsledek je vcelku obstojný a všem patří pochvala. Přesto bych rád poděkoval zejména Honzovi Melounovi, Lukáši Kabátníkovi (pro toho si dokonce musela přijít maminka až k lopatě), Michalovi Prosíckému a Martinu Břejlovi, kteří se za obveselování Tomáše Chmury asi skutečně nejvíce nadřeli při odvozu kamenů z dráhy a to i v době, kdy si ostatní opekali burty, či již byli na cestě domů.

Ing. Jiri Geissler

KUS HISTORIE SE VRÁTIL DO SOKOLA

Pár dnů před koncem dubna nás přišla na sokolovnu navštívit někdejší dlouholetá trenérka

dobřichovických basketbalistek, pani Kubátová. Nepršela však diskutovat o košíkové, nýbrž přinesla zpět vzácný kus naší historie. Její syn Honza totiž při malování a následném úklidu objevil původní kroniku TJ Sokol Dobřichovice se spoustou plakátů na místní sokolské akci a kronikou "dobřichovických poválečných dorostenek". Oba nálezi dlouho neváhali a rozhodli se cenné materiály vrátit zpět tam, kde po mnoha let vznikaly. Vlastní předání doprovodila pani Kubátová stručným komentářem. Ji i Honzovi patří náš velký dík.

Zejména z kroniky jednoty je tu a tam patrné, že již naši předci měli občas problém se splněním svých plánů a předsevzetí. Na několika místech lze narazit na volné stránky, jakoby si je kronikáři vynechali pro pozdější doplnění textu, k čemuž však již nedošlo. I přesto má tento nálezi, s prvními zprávami z počátečních dvaceti let minulého století, významnou hodnotu nejenom pro náš spolek, ale pro celou obec. Svědčí o tom i skutečnost, že "doma" se dokumenty příliš neoheřaly, neboť záhy putovaly do obecní komise připravující almanach k významnému výročí naší obce.

Pokud píšou o historii, nemohu se nezmínit o zájmu pani učitelky Vaňové, která přislíbila svou pomoc při zpracování materiálů v našem archivu. V sokolovně je uloženo v několika skříňkách velké množství převážně fotografií, ale nejenom jich, dokumentujících vývoj naší jednoty po její více jak stoletou existenci. Pokud by na tom chtěli spolupracovat i někteří další čtenáři, rádi je přivítáme.

Ing. Jirí Geissler

KULTURA

DOBŘICHOVICKÉ MŽENÍ přehled kulturních pořadů v červnu 2002

8 června - (na Medardal) se uskuteční přehlídka pobertounských dětských uměleckých souborů na Křžovnickém náměstí v Dobřichovicích. Od 14 hodin vystoupí řevnické folklorní soubory **Notičky a Klíček**, černošický **Pramínek**, dobřichovické **Studio taneční a pohybové výchovy**. (Při nepříznivém počasí se program přesune do sálu dr. Fürsta.) V karlíckém kostele sv. Martina a Prokopa se pak představí sbory **Chorus Angelus** (od 17 hodin) a **Ludus musicus** (od 18,30).

TIPY NA ZÁŘÍ

14. 9. Jazztíme - zajímavá pražská jazzová kapela zve na posezení s vínem i jazzem.
21. 9. Wabi Daněk - recital další ze stálé naší folkové scény.

Martina Hrdličková

KULTURNÍ TIPY NEJEN ZE SOUSEDNÍCH OBCÍ

ŘEVNICE - Salón No1 - v prostorách nového multifunkčního domu u pošty

9.- 31. května - výstava **Vladimíra Jiráčka**

1. - 16. června - výstava **architekta Vladimíra Weise**

20. - 30. června výstava na téma "Něco na krku..."
**

Muzeum Jesenice u Rakovníka, pobočka Muzea T. G. M. Rakovník, srdečně zve na výstavu s názvem **Drátovat, letovat, hrnce spravovat ...**

práce starých drátovníků v muzejních sbírkách, současné drátění - drátění Petr Musil.

Vernisáž výstavy se koná 30. května 2002 od 16 hodin. Výstava potrvá do 21 července 2002.

Otevřeno máme: út - pá 8,00 - 15,30, so 8,00 - 12,00, ne 12,00 - 17,00.

ZPRÁVY A RECENZE

FOTOGRAFIEMI ROMANA SEJKOTA

Jsem byl překvapen asi před měsícem na chodbách galerie ART Cz v jedné exkluzivní administrativní budově. Překvapilo mne, že věčně téma ženského těla lze podat zase ještě jinak. Autor nesporně fotografovat umí. To, co předkládá, je řemeslně zvládnuté a jasně formulované. Na první pohled bylo zábavné, že to, co vypadalo jako jablko nebo přímořská krajina, jsou ve skutečnosti fotografie aktů. Tyto skryváčky byly připomínkou starších prací, kdy autor zřejmě hledal svůj výraz, jehož současná podoba je jiná. Překvapení bývají různá: v lese nás překvapí skupina hříbků, ale užasneme také - nad cizopasným chorožen. Obávám se, že spíš ten druhý příklad vysvětluje překvapivost Sejkotových fotografií. Atraktivnost je od slova atrakce a novotvary jsou atraktivní. Jde o lehkou provokaci: dokonalá těla modelek, pokroucená k nepoznání. Jejich individualita je lhostejná, tvář nepotřebná, objekty těl fotograf využívá k ambiciózním hrám. Podobně jako v reklamě je erotická draždivost vítaným kořením. Všechno je dovoleno: tak jako na blízku Karloštině, kde tisíce turistů rozměňují posvátnost výsostných kořením. Všechno je dovoleno: tak jako pohlaví, tyto lidské "korunovační klenoty", kdykoliv se zachce, zejména při hře na umění. Když říkáme hra, nejsem si jist výstižností tohoto slova. Hra nás může spojit s lidmi nebo s určitým universem za předpokladu, že dodržujeme pravidla. I když si vykládáme pasíans, nejsme osamoceni. V případě umělecké hry je to jinak - pouze naše vlastní pravidla nás omezují, takže svoboda se zdá být bezbřehá. Přál bych Romanu Sejkotovi, aby tíhu této svobody unesl, odolav svodům úspěchu a komerce, ale mám obavy. Četl jsem o jeho zklamání z marného hledání smyslu, z něhož autor přímočaře vyvozuje: "Smysl života neexistuje a je tedy zbytečné ho hledat". To je také, zdá se, komentář k této efektní výstavě. Obsahuje chybu: vždycky, ve dvaceti jako ve čtyřiceti či v osmdesáti, můžeme přestat hledat smysl - ale to, co nám zbude, je jen síroba svévole a exhibice, smysl nahradíme nesmyslem a naše dovednosti budou k nepotřebě. Vzpomněl jsem si, jak kdysi, při jiné příležitosti, Rudolf Křestian uvažoval: "Říká se: Lže, jako když tiskne, ale nedá se říct, lže, jako když fotografuje - protože fotografie je vždycky nějakým způsobem otiskem skutečnosti". S tím nezbyvá než souhlasit, ale je možné se ptát: která skutečnost je dominantní? Domnívám se, že to je Ego Romana Sejkota. O nic jiného nejde a takový postoj jistě autora spojuje s mnoha současnými umělci. Soustředění na sebe, zůstávají světu zavření. Jde o velmi pošetilý postoj, který, přes zdánlivé autorovo "košatění duše", vede k zoufalství.

Rád bych uvedl slova, která kdysi napsal Christian Morgenstern, člověk, který si dovedl hrát jako málokdo jiný: "Klíč ke světu má jméno pokora. Bez ní je veškeré klepání, naslouchání, špehování k ničemu." Cesty hledání mohou být rozličné a chyba nemusí být konečnou stanicí. Ještě jednou Morgenstern: "Omyl je tvárným principem, pravda se zjevuje často jako omyl." A můj závěr: podmínkou je, abychom poctivě rozlišili, co je pravda a co omyl.

(úvodní slovo při zahájení výstavy, konané v dobřichovickém Sále Dr. Fürsta v březnu t.r.)

Václav Sokol

Z ČECH AŽ NA KONEC SVĚTA

- a jak ten začátek vyjádřit lépe, než Hradčany a Karlovým mostem? Symbol se vžil a značí Prahu podobně, jako Eiffelovka Paříž. Denně vznikají stovky snímků této naší milé Ikony, ale první, zde **vystavená fotografie Josefa Rakušana**, se jim podobá jenom námetem. Ten obrazek svědčí o šedesátých letech, kdy autor spolupracoval s Mladým světem, naší obdobou amerického Life-u, jehož přínos pro československou moderní fotografii je známý. Barva tenkrát bývala výjimkou, ale nezdá se, že by její absence výraz oslabila. Naopak, jakoby nadhled díla nebyl dán jenom pohledem z věže - rozbité okno jaksi filtruje dokonalost symbolu, a ve vzpomínkách to zpočtybni dobře chápeme. Lidi chodilo tenkrát

po mostě mří, turisté k nám nejezdili a oficiální delegace chtě - nechtě putovaly do vybraných továren či zemědělských družstev. Bylo v tom staropražském symbolu mnoho feudálního, tmářského i religiozního pro režim, který by byl rád těžšíste zájmu přesunul jnam. To se nepovedlo a dnes je Karlov most našim hlavním turistickým artiklem. Po Královské cestě, spolu s kapsáři a dověrnými prodáváči, denně proudí desetitisíce turistů, přesvědčených o tom, že právě zde jsou v tom pravém srdci Evropy. Mý domácí ale víme, že teprve za pár rohy zůstávají v tichu památky autentičtější a život opravdovější. Turistům se divíme, že málokdy vybočují z vytvářených koridorů, ale cestující často se chováme podobně. Symboly táhnou, a potom jako turisté hledáme pětihvězdičkové pamětihodnosti do svých sbírek trofejí.

Proto je tak osvěžující, když někdo, a teď mluvíme opět o panu Rakušanovi, dovede v dalekých zemích zamířit objektiv jnam a objevit něco, co není v cestovních příručkách. Když tady, v Dobřichovicích, můžeme vidět Thajské ženy, jak perou prádlo v červených, umělohmotných lavorech, shodných s našimi českými, ve vodě, proti níž je pražská vítavská vodou pramenitou, když zblízka můžeme vidět do tvaří, formovaných životy, pro nás těžko představitelnými. Vidět nevidané znamená jít proti proudu, vždyť každá země vystavuje především svůj rádobý symbol, svou mážhlenou tvář - jsme skvělí, úspěšní a žijeme naplno. Slavnosti jsou k tomu dobrou příležitostí, ale vzpomenu-li na pár Silvestrů, nemám pocit nezkaleného štěstí: alkohol pak všechno vyhroutí. Vidění pana Rakušana je optimistické: zdá se, že vynechává stíny. Pomáhá mu v tom výběr země a také technika: Kodak si zřejmě umí poradit se světlelem, v jižních zemích intenzivnějším, než u nás. Jakoby tato výstava byla antitezí k fotografickým výstavám o válkách a exodech - připomíná, že ne všude na světě je tak zle.

Mnohotvárnost světa je nekonečná, v čase se stále proměňující, a role cestujícího fotografa, je zprostředkovat. Také ale, a možná nejvic, vydat svědectví o sobě, o svém, jedinečném způsobu vidění. Každý, jak tu stojíme, žijeme jiný životní příběh a podle svých životních zkušeností si vybereme to, co je blízké našemu pohledu. Ale jistě budeme odcházet obohaceni, a za to panu Rakušanovi vřelý dik.

Václav Sokol

(úvodní slovo k výstavě fotografií z Čech až na konec světa Josefa Rakušana - výstavu je stále ještě možné shlédnout v Sále Dr. Fürsta v Dobřichovicích)

KDO BYL KDO V DĚJINÁCH ČESKÉ HUDEBNÍ KULTURY POPRVÉ aneb

O JEDNOM Z MUŽŮ ČESKÉ RENESANCE

Fakta shrnout do běžného informačního sloupku je snadné: komorní soubor Ludus musicus pod vedením p Františka Běhounek provedl v Dobřichovicích, v Sále MUDr. F. Fürsta, na Boží hod velikonoční 31. března dílo českého renesančního musikanta, skladatele, církevního hodnostáře, kazatele, nakladatele a literáta **Jana Sixta z Lerchenfelsu**. Hudební dílo tohoto autora nepatří k častým položkám programů hudebních souborů. Ludus musicus chystá jeho souborné provedení a to je záležitost zcela unikátní a řadí se bezesporu k činům průkopnickým. Jistě lze namítnout, že jde o autora z množství oněch "menších mistrů", ale máme vlastně vůbec my tady a teď právo taktó soudit tvůrčí odkaz mistrů minulých století? A je v našem pokladu staré hudby zachováno tolik, abychom mohli házet pod stůl to, co zrovna není v kursu nebo nevyhovuje měřítkům, která nám kdosi stanoví? Proto zmínka o činu průkopnickém, a navíc doplněná ještě poznámkou o činu podstatném, promyšleném, item zasluzném.

Snad by se slušelo nejdříve něco bližšího o autorovi. Kusé prameny dovolují načrtnout alespoň základní obrysy a dávají prostor i pokorným konstrukcím. Jsou sice nečetné, nabízejí však portrét zajímavé a společensky známé a ceněné osobnosti. Námět pro bulvár? Nikoli! Pro odbornou studii doprovázející souborné vydání Sixtových děl? Zajisté. V šuplíku již existuje a snad neviditelná ruka trhu či asi lépe některé z grantových agentur přispějí k uskutečnění dávných snů i nenaplněných povinností vůči kulturnímu dědictví. To jen jako odbočka, Kukátko to nemůže suplovat a ani to dělat nehodlá. Upozornit snad ale může. Na zapomenoutou, leč zajímavou osobnost našší kulturní historie, kterou jsme mohli poznat na zmíněném koncertě.

[16]

KUKÁTKO 2/2002

Tak tedy zkusme ze zlomků informací sestavit a představit si příběh Sixtova života. Co tedy o něm víme? Jan Sixt z Lerchenfelsu byl typickým vzdělanecem vzešlým z úzasně tolerantního a kreativního prostředí rudolfinských Čech s fungujícím školským systémem, s neuvěřitelně bohatou knižní produkcí, názorovou pluralitou a zároveň s podstatným stupněm myšlenkové i náboženské tolerance. Narodil se snad v Praze někdy mezi léty 1550 - 1560 a zemřel 3. listopadu 1629 v Litoměřicích. V konfesionálně rozdělených Čechách té doby patřil k pevným stoupencům katolictví a odpůrcům reformace. Je doložen poprvé r. 1582 jako člen bartolomějského konviktu v Plzni, poté r. 1584 jako zpěvák proslulé kapely císaře Rudolfa II. Mezi léty 1592 - 1597 studoval nejprve na pražské jesuitské universitě a pak na jesuitské akademii v Olomouci, tam také r. 1596 získal titul bakaláře svobodných umění a 10. 7. 1597 také hodnost magisterskou. Jak bylo zvykem, jeho titul byl oslavěn přáteli hudbou i verši. Dodnes dochovanými, stejně jako verše, které popisují třeba to, jak zadržané vyváží z nehody dostavniku, který se zřítíl ze skály. Tyto prameny jej také uvádějí jako sborníka jesuitského kostela v Olomouci. Tam ovšem nesetrval dlouho. Vrátil se do Prahy, mezi léty 1599 - 1602 je opět doložen na dvoře Rudolfa II. jako dvorní kaplan a zpěvák altu. R. 1602 se stal arcijáhnem v Plzni a je označen i jako doktor theologie. R. 1605 byl už kanovníkem u sv. Víta v Praze. Od r. 1608 působil ve vyšehradské kapitule, nejprve jako kanovník a kanovník - senior, od r. 1613 jako kapitulní děkan. Od r. 1617 až do své smrti pak zastával úřad litoměřického probošta. Velice se snažil svůj úřad povznést. Byl již respektovanou osobností. Stal se i členem císařské rady a r. 1601 získal erb a byl povýšen do šlechtického stavu s přídomekem z *Lerchenfelsu*. Byl rovněž pražským scholastikem, kanovníkem budyšským a staroboleslavským a apoštolským protonotářem. R. 1625 v Litoměřicích založil tiskarnu. Vydával především náboženskou literaturu, také své spisy. Zde též vydal r. 1626 sborník *Triumphus et victoria ...*, jímž hodlal oslavit vítězství zbraní katolické ligy a císaře Ferdinanda II. Tento sborník obsahuje kromě literárních textů, básní hudebních děl italských skladatelů také všechny Sixtovy kompozice, počtem ovšem nemohé. Tyto skladby byly vysoce ceněny Sixtovými současníky a přáteli. Sixt sám se ale skládání nevěnoval systematicky, byl plně zaujat praktickými úřadkami svých úřadů i činností kazatelskou a literární. Dostalo se mu však velice solidní hudební přípravy. Nejen ve škole, kde byla hudba součástí základního vzdělání (včetně výuky kompozice), ale jistě také v Rudolfových kapele i na dalších místech, kde aktivně hudbu pěstoval. Jeho skladby neobsahují žádné převratné výboje, nejsou komplikované a sofistikované, prozrazují však invenci i spolehlivě zvládnutí základní kompoziční praxe v souladu s dobovými estetickými ideály. Není proto důvodu pochybovat o tom, že si našel své posluchače. Našel si je ostatně i po téměř 400 letech.

Dobřichovický koncert přinesl sálu plnému posluchačů velice příjemný zážitek. Stejně jako bylo tehdy požadováno, aby musice zněla *suaviter a dulciter, příjemně a sladce*, tak i na tomto velikonočním koncertě došlo toto pravidlo svrhovaného naplnění. F. Běhounek je ostatně znám tím, že při své práci s historickým materiálem netrvá striktně na často pro současný vkus až poněkud rigidní autenticitě. Cítilivě dokáže poznat hranici, kdy touha po autenticitě hrozí sklouznout v nehybnost a umrtvit hudbu. A tak na základě spolehlivé znalosti materiálu, dobové interpretační praxe i celkového kulturně historického kontextu vytváří a předkládá hudbu lahodnou uším dnešních posluchačů. Není v tomto chápání práce s historickým odkazem sám. A jeho musika je živa a funguje. Sixtovo dílo tak v podání souboru Ludus musicus dostalo svěží kabát a nečekanou jiskru. Je samozřejmě dnes tak trochu dramaturgickým problémem zde ovšem sáhl k řešení logickému i efektnímu. Program večera doplnil díly, která tvořila součást Sixtova kulturně historického kontextu, skladbami autorů, kteří jej jistojistě ovlivnili, skladbami, které jistě znal či s nimiž se setkával. Vedle Sixtovy hudby (kromě poesie sonetů lze zaznít např. i velice emotivní *Magificati*) se tak v programu objevila i hudba italských mistrů Giovanniho Gastoldiho, Giovanniho Pierluigi da Palestriny, anonyminí a ze známého sborníku Dobřenského vypsána *Pisnička příkladná a pro obveselení mládeže zvlášť užitečná*, stejně jako skladby Sixtových českých současníků, ač nikoli názorových souputníků, Jana Campana Vodhanského či Mikuláše Dačického z Heslova.

Soubor potvrdil svým projevem musikalitu založenou mimo individuální nadání také na systematické práci, důrazu na flexibilitu a schopnost zastat více rolí, tak jak to uměli bez problémů staří musikanti.

[17]

KUKÁTKO 2/2002

Proto také řada členů souboru vedle zpěvu zvládá i několik nástrojů i jejich plymulé střídání během koncertu. Ty byly ostatně velmi působivou složkou koncertu. Nejen efektní a intonačně spolehlivé zobcové flétny, ale také nové, subtilní, leč velice krásné psalterion (žaltář) a magické gemshorny z proslavené moravské dílny pana Čípa, gamba i překrásné loutny, vše podpořeno spolehlivým varhanním základem. Pěvecký růst souboru je markantní a jeho projev byl jistý a spolehlivý.

Zasvěcené a dobře promyšlené průvodní slovo F. Běhounka dalo posluchačům nahlédnout do velice zajímavého a bohatého světa české renesance i vlastní tvorby Sixtovy i provedených autorů. Základní informace přinesl graficky velmi zajímavě ztvárněný program, samozřejmě i v parifické zelené barvě.

Co dodat na závěr? Kultura české renesance je svět sice relativně známý, při bližším pohledu však zjistíme, kolik zajímavého nám uniká, kolik podstatného ještě nevíme. V archivních fondech leží stále veliké bohatství. To je pro nás dluhem ku splacení i výzvou. Zmínovaný koncert byl jednou z dobrých splátek onoho dluhu. I přijatím oné výzvy. Bohu díky už nikoli ojedinelou. A byl jistě i naději na další pokračování.

JM

KDO BYL KDO V DĚJINÁCH ČESKÉ HUDEBNÍ KULTURY PODRUHÉ aneb

O DALŠÍM Z MUŽŮ ČESKÉ RENESANCE,

JENŽ CHTIL HUDBU I ŘEMESLO

Prostá fakta: v sobotu 4. května vystoupil na pozvání Společnosti Dobřichovice a Kulturního centra Dobřichovice v karlickém kostele sv. Martina a Prokopa v našich krajích i v evropských zemích proslulý soubor-interpretující gregoriánský chorál **Schola gregoriána Pragensis**, založený a vedený Davidem Ebenem. Vystoupil s programem nazvaným **Franusův kancionál**. A toto je tedy snad vhodná chvíle vzpomenout na jednoho z nejvýznamnějších mecenášů české kulturní historie. Shodou okolností také muže české renesance. Skočíme jen o sto let v čase nazpět. Spojení s musikou bude hned zjevné. Franusův kancionál, ve světě známý více jako Kodex Franus, má totiž své jméno po zámožném soukeníkovi a měšťanu Hradce Králové Janu Franusovi, který se těsně před koncem 15. století stal v Hradci konšelem a vykonával dokonce i funkci purkmistra. Verejná činnost jej sice dostala do zmínek městských análů, nesmrtnelost mu však zajistilo cosi jiného. Touha zajistit spásu své duši, která vyústila v jasnozřivý čin: porízení kancionálu. Laskavý čtenář již jistě tuší, že samozřejmě Franusova. *„Dne 8. listopadu r. 1505 po Kristově víleňi, páteho dne po tom, co se krutý, mrazivý Saturn selkává ve znamení lva s hněvým Marsem, pibný muž, pan Jan, přijmením Franus, občan města Hradec Králové, jehož řemeslem bylo soukenictví, obyvednal ve své horlivosti vlastním nákladem za 55 kop pražských grošů do kostela Duchá Svatého tuto knihu, která je opravdu pamětihodným a velkolepým dílem.“* Tolik překlad stručného latinského nápisu na jednom z listů rukopisu. Padlo-li slovo rukopis, pak trochu s výhradou pro dnešní význam toho slova. Kodex, který je dnes uložen ve Východočeském muzeu v Hradci Králové, je totiž překrásným uměleckým dílem, nádherně vypracovaným a bohatě iluminovaným. Už jenom čísla vzbudí úctu. Má 367 listů, jeho rozměry jsou 66 x 43 cm a váží několik desítek kilogramů.

Je-li na tomto místě řeč o koncertu, pak samozřejmě je třeba pozornost obrátit k hudebnímu obsahu pramene. Je v něm zapsáno velké bohatství. Prakticky vše, co tehdejší hradecí měšťané znali a považovali pro hudbu, a podotkneme, že především chrámovou, za podstatné. Patří k nejvýznamnějším památkám naší hudební kultury, jak pokud jde o repertoár chorálu, tak o písně a vícehlasy. Uchová navíc unikátní obraz nejen o repertoáru pěstovaném a oblíbeném kolem roku 1500, ale zaznamenává přirozeně i tradici jdoucí hluboko do let minulých, a tak tvoří nenahraditelný doplněk k pramenům takového významu, jako jsou např. Jistebnický kancionál či vyšebrodský rukopis H 42 z r. 1410 a kodex Speciálník, k nimž se soustředí pozornost předních světových badatelů i interpretů. Repertoár, zapsaný v kodexu, tvoří jednak t.zv. starý fond, jednohlasy chorál zděděný z dávných časů, ponejvíce z karolinské doby, také ovšem

[18]

KUKÁTKO 2/2002

chorální zpěvy vrcholného a pozdního středověku. Kromě těchto zpěvů jsou pozoruhodné dále duchovní písně, jednohlasé i vícehlasé (a příležitosti poznat, že jsou to vícehlasy po výtece resonoující s uchem dnešního posluchače, měli návštěvníci koncertu bezpočet). Písně vznikaly jednak samostatně, jednak jako součásti (či lépe vsuvky) jiných chorálních zpěvů. Píseň mohla tak být zakomponována do měšního Kyrie, eleison, jako bylo možno slyšet u písně *Ave, Trinitatis cubile* (Bud' pozdravena, komnato nejsvětější Trojice). Další - a pro posluchače velice atraktivní a objevo složkou repertoáru, jsou vícehlasé kompozice, zejména pak moteta, umně prokomponované skladby, nichž každý hlas zpívá vlastní text. Bývá jich někdy až pět a tato artistní hra posluchače nakonec zbaví jakékoli šance sledovat vazbu hudby a textu. Není však smysl "hry" význam "tajemství" právě zde?

Všechny typy repertoáru na karlickém koncertu zazněly v bohaté míře. Není dost dobře možné ve stručné zprávě rozebrat podrobně repertoár, program i způsob jeho vystavení. V zásadě byl celý koncert ovšem velice vhodně postaven na základních orientačních tematech i bodech církevního roku. Po krátkém úvodu, jenž se týkal tematicky posvěcení chrámu, se program obrátil k době adventní a vánoční. Další oblastí byly pochopitelně Velikonoce a koncert byl zakončen unikátním repertoárem vztahujícím se ke svátku Božího těla, který do Čech uvedl na konci 14. století arcibiskup Jan z Jenštejna. Nadsěšen publikum si pak vyzývalo ještě přidávky, v nich nechyběl ani chorál *Svatý Václave*, stejně jako při posledním koncertu Scholy v Karlíku, tuším v roce 1996.

Návštěvníci karlického koncertu měli tak ojedinelou příležitost poslechnout si v podání špičkového evropského souboru průřez nesmírně zajímavým repertoárem, který lze jinak v takto souborném provedení těžko slyšet. Schola z Franusova kancionálu také natočila v r. 1998 velice úspěšné CD u firmy Supraphon, které nese poznamku *světová premiéra*. A naprosto právem. Neboť nikdo předtím ještě z kodexu netěžil takto systematicky a fundovaně. A stejným právem bylo také toto CD na mezinárodní scéně přijato s uznáním a respektem. Britští, japoňští, američtí francouzští badatelé a hudebníci nejedzí nadarmo do Hradce Králové studovat tento kodex a jeho "věrného druha" kodex Speciálník. Repertoár je to skutečně unikátní a navíc nesmírně zajímavý a přitažlivý i pro současného posluchače. Schola jej navíc provádí na špičkové úrovni. Jde přece o soubor zkušeny, existující již takřka 15 let, který pořídil již řadu nahrávek a CD, z nichž řada obdržela významná ocenění. Jde o soubor složený nejen z vynikajících zpěváků, ale nemeně také ze zkušených musikantů, kteří se systematicky věnují studiu středověkého chorálního repertoáru. A sám zakladatel a vedoucí Scholy, musikolog David Eben, je vynikajícím znalcem domácího i evropského materiálu, svá pražská studia završil v Německu v Paříži, tuto tematiku přednáší posluchačům na Karlově universitě, účastní se vědeckých konferencí, připravuje pořady pro média, publikuje.

Je tedy třeba, tuším, poděkovat, pořadatelům, že poskytli našemu publiku příležitost slyšet renomovaný soubor i takto unikátní repertoár. Poděkování zvláštní patří pak duchovní správě karlického kostela a zejména panu Kauckému za trpělivé naslouchání přáním účinkujících i hostů a paní Kaucké za krásné vonné květy.

JM

P.S.: CD *Codex Franus* je stále v prodeji a na titulním obrázku bookletu si může šťastný majitel prohlédnout i podobu mecenáše Jana Franuse, tak, jak se nechal zpodobit v kancionále (přece jen ta trocha obyčejné člověčí ješitnosti mu i při vši snaze o spásu duše zůstala a my se mu při pohledu na tu krásu, kterou o sobě zůstavil, i při jejím poslechu, ani nevidíme. Ostatně tak víme, jak možná vypadal). Zájemci napojení do sítě mohou po dohodě shlédnout digitalizované faksimile kodexu, opatřené indexem skladeb a úvodní studii z pera doc. dr. Jaromíra Černého na webové stránce projektu *Clavis monumentorum litterarum Regni Bohemiae (Klíč k literárním památkám Království českého)*, na adrese www.clavimoon.cz.

[19]

KUKÁTKO 2/2002

OHLEDNUTÍ ZA VOLEJBALOVOU SEZÓNOU 2001-02

aneb

DOBŘICHOVICKÝ VOLEJBAL EXCELOVAL

Dobřichovičtí muži dovršili v sezóně 2001-02 své čtyřleté působení v 1. volejbalové lize nebyvalým úspěchem - umístili se s poměrně velkou převahou na 1. místě, a stali se tak MISTRY 1. LIGY! Svědčí o tom závěrečná tabulka:

1. SOKOL DOBŘICHOVICE	32	28	4	90:32	60
2. Technika Praha	32	22	10	79:48	54
3. Benátky n.J.	32	20	12	70:54	52
4. SK Volejbal Brno	32	18	14	66:50	50
5. VSK Staré Město	32	18	14	67:60	50
6. TJ Opava-Komárov	32	12	20	54:74	44
7. EGE Č. Budějovice	32	17	15	69:66	49
8. Slavia Hradec Králové	32	16	16	63:64	48
9. Sokol Č. Třebová	32	14	18	65:69	46
10. VK Rakovník	32	12	20	53:73	44
11. Tatran Poštorná	32	10	22	47:75	42
12. Spartak Choceň	32	5	27	41:89	37

Naši se tímto vítězstvím kvalifikovali do baráže o postup do extraligy, v níž se utkali s posledním extraligovým celkem, kterým bylo družstvo Matfyz Praha. Po prvním vyhraném zápase (doma 3:1) naši prohráli ve druhém (také doma) těsně 3:2, a protože prohráli i v dalších dvou zápasech na hřišti soupeře, postup do extraligy si nevybojovali.

Přesto však naši nemusejí být zklamáni - dosáhli vynikajícího úspěchu, který je navíc umocněn tím, že družstvo je složeno z rychlých amatérů, kteří prokazují, že i ve sportu vrcholovém nemusejí hrát prvořadou roli hlediska finanční. Na soupeře družstva v této sezóně figurovali:

Prezident: Vladislav Sejk, trenéři: Jaromír Paldus, Vladislav Sejk
Hráči: Jaroslav Čermák, Tomáš Medek, Josef Plesník, Zdeněk Pommer, Jiří Reif, Jan Suchý, Martin Veselý, Jiří Vokál, Jakub Skřidlovský, Robert Mífka, Jan Poduška, Ladislav Potužák.

K tomu, že volejbalová sezóna 2001-02 byla v Dobřichovicích úspěšná jako nikdy před tím, přispěly i naše volejbalistky, a to nejen vítězstvím v 1. třídě oblastního přeboru, ale i úspěšným vystoupením v baráži a POSTUPEM DO 2. LIGY! Podíváme se však nejprve na závěrečnou tabulku oblastního přeboru 2001-02:

1. SOKOL DOBŘICHOVICE	36	35	1	106:17	71
2. Rakovník	36	28	8	92:39	64
3. Příbram	36	24	12	83:49	60
4. Kladno	36	22	14	77:52	58
5. Mělník	36	19	17	67:61	55
6. Neratovice	36	14	22	57:73	50
7. Tuchlovice	36	12	24	52:86	48
8. Zdice	36	11	25	48:83	47
9. Roztoky	36	5	31	29:98	41

10. Suchdol během soutěže odstoupil

[20]

KUKÁTKO 2/2002

Náše děvčata tímto vítězstvím postoupila do baráže o 2. ligu, která byla sehrána koncem dubna v Českém Krumlově, a také zde nezaváhala! Dobřichovické hráčky porazily všechny soupeřky (VSK Č. Krumlov 3:1, Slavii Hradec Králové 3:1 a Jiskru Havl. Brod 3:0) a zajistily si tak POSTUP DO 2. LIGY. O tento úspěch se zasloužily zejména tyto hráčky:

Ivana Caldwellová, Štěpánka Šůrová, Zdenka Macháčková, Kateřina Krausová, Kateřina Vrabcová, Martina Růžková, Lucie Růžková, Alena Zelená, Barbora Kolinová, Šárka Hornychová, Soňa Koryntová, Petra Tihlářová.

Jejich (volejbalové) kvality opravňují k naději, že i ve 2. lize si povedou velmi dobře.

Všem našim hráčkám a hráčkám gratulujeme a přejeme hodně vítězných zápasů ve volejbalové sezóně 2002-03!

HGS

DOBŘICHOVICE SE NEZTRATILY

První květnový den se dobřichovický sportovní areál opět zaplnil sportovci, tentokrát těmi narozenými v roce 1992 a jejich rodiči, mnohdy i řídicí velkou množstvím aut parkujícími, kde se dalo. Fotbalový klub ABC Braník totiž pořádal tento den za pomoci oddílu kopané našeho Sokola dětský turnaj v hale BIOS. Tady je snad odpověď na otázku, co se pořádá v sokolovně děje, když jsou tam o víkendech takové záplavy aut.

Venkovní hřiště tak přivítalo celkem 12 družstev, mnohdy dětských záloh skutečných fotbalových velikánů. Ve dvou skupinách mj. zápolila družstva Junior Teplice, Slovan Liberec, Mariia Příbram, Ravell Ústí n/Labem či samotný Spartak Praha. A že to s klukama umětí bylo možno vidět při každém utkání. O to potěšitelnější je výsledek, kterého dosáhli naši mladí borci pod vedením trenéra Petra Havránka. Po vítězství ve skupině prohráli v boji o postup do finále s družstvem Teplic, v boji o třetí místo pak předvedli opět bojovný výkon avšak zejména kvůli velké únavě (celý turnaj odehráli v 11, zatímco ostatní družstva přijela s větším množstvím hráčů, a zápasovou únavu tak mohla více rozložit) nedokázali zopakovat své vítězství nad Ústím ze skupiny a obsadili nakonec krásné čtvrté místo. Velkou úřechou jim bylo, že pořadatel odměňoval diplomem a dortem všechna mužstva, pohárem pak ty na prvních čtyřech místech. Pro mnohé, ne-li pro všechny dobřichovické kluky, to byl první pohár v životě. Řada místních diváků tak mohla závěrem s potěšením konstatovat, že dobřichovický fotbal by nemusel úplně zaniknout. Také proto, že se daří výrazně vylepšovat i zájem hráčů a to i proto, že přibýlo těch, co kromě pivních mouder jsou ochotni udělat něco konkrétního. Pěkně udržované hřiště, nově opatřené zachytými síťmi za oběma brankami, vše lemované obnovenou škvárovou dráhou, budova kabin s natřenou střechou a opravenou fasádou, z jedné strany již i natřenou. K tomu všemu i věčně čilá paní Větrovcová, která jakoby propojovala časy staré dobré slávy dobřichovické kopané s očekávanou budoucností.

Ing. Jiří Geissler

INZERCE

Ceny inzercí v Kukátku 2002:

Obvyklá je individuálně sjednaná smluvní cena. Není-li cena předem sjednána, účtuje se pro soukromé inzertaty do 20 slov 100 Kč, každé další slovo 5 Kč, podnikatelské inzertaty do 20 slov 200 Kč, každé další slovo 5 Kč, plošná reklama podle velikosti od 900 Kč.

Inzertaty je možné podávat na adresu redakce nebo na expozituru Union banky v Dobřichovicích.

Uhrada: v hotovosti nebo složenkou na účet 96400972/3400 (společnost s r.o. Dobřich), při větších platbách fakturou.

[21]

KUKÁTKO 2/2002

Společnost Diman s.r.o.
hledá

pracovníka pro úklid v prostorách č.p. 3 v Dobřichovicích (Sál Dr. Fürsta a učebny)
Vhodné pro ženu na mateřské dovolené, rozsah hodin dle dohody a dle jednotlivých akcí.
Informace na tel. 991 10 31; 0602-660 960 - Ing. Magda Havlíková.

FIXA
stavební firma

Premysl **FIXA**
K Vodárnám 1025
252 29 Karlík
mobil: 0603/427 491
tel./fax: 02/991 2687

rekonstrukce objektů
slabý na klíč

kompletní dodávky
vč. projektů a revizí

nabídka materiálů a
zařízení z katalogů

PLYN
přípojky, zemního, plynu i na klíč
vložování komínů, zásobníky PB

TOPENÍ
těž podlahové, i v mědi a plastu
kotelny na zemní plyn, PB, LTO

VODA, KANALIZACE
přípojky, plastové jímky, vodárny
koupelny i na klíč

STAVEBNÍ ŘEMESLA
zednictví, obklady, dlažby, nátěry
střechy, sádkratony, izolace, malování, kompletní elektroinstalace

SPORT

Jiří Fojtík

PRODEJNA JÍZDNÍCH KOL
Půjčovna lyží a snowboardů

Dobřichovice, Za parkem 968
(na sálěšti za čerpací stanicí)

PRODEJ - SERVIS - DOPLŇKY
VELKÝ VÝBĚR Z VÍCE NEŽ 100 VYSTAVENÝCH KOL ZNAČEK

Author, Trek, Gary Fischer, Superior a další
KOLA HORSKÁ, TREKINGOVÁ, CROSSOVÁ,
SILNIČNÍ, CESTOVNÍ

ŠIROKÁ NABÍDKA DĚTSKÝCH KOL
KOLA STAVĚNÁ NA MÍRU

ZÁRUČNÍ I POZARUČNÍ SERVIS,
VČETNĚ GARANČNÍCH PROHLÍDEK
ROTOPEDY PRO „CYKLISTIKU“ V TEPLE
VAŠEHO DOMOVA

• NAŠE NOVÁ SLUŽBA: KOLA NA SPLÁTKY •
(i příslušenství) *Přijímáme platební karty*

Tel./fax: 02/991 12 18 • www.loljak.cz/lojlsport
e-mail: sport.lolj@quick.cz

[22]

KUKÁTKO 2/2002

ELZED

Silnoproudé a slaboproudé elektroinstalace

PRODEJNA ELEKTROINSTALAČNÍHO MATERIÁLU

Vrážská 15, Praha 5 - Radotín (vedle Technometry), tel./fax: 02/57810529

KABELY, VODIČE

OSVĚTLOVACÍ TĚLESA, ZDROJE

VYPÍNAČE, ZÁSUVKY

ROZVADĚČE, JISTIČE

DOMÁCÍ TELEFONY, ZVONKY

KABELOVÉ LIŠTY, KANÁLY, ROŠTY, ZÁSUVKOVÉ ŽLABY

PŘÍMOTOPNÉ KONVERTORY, VENTILÁTORY

DROBNÝ ELEKTROINSTALAČNÍ A KOTEVNÍ MATERIÁL

NÁŘADÍ PRO ELEKTROMONTÉRY

PO - PÁ 7.00 - 15³⁰

DLE DOHODY MOŽNOST DOPRAVY MATERIÁLU

ELEKTROINSTALACE

KANCELÁŘ: Vrážská 15, Praha 5 - Radotín, tel./fax: 02/57810529

KOMPLETNÍ SILNOPROUDÉ ELEKTROINSTALACE

DODÁVKY A MONTÁŽE OSVĚTLENÍ

DODÁVKY A MONTÁŽE PŘÍMOTOPNÉHO VYTÁPĚNÍ A OHŘEVŮ
VODY

[23]

KUKÁTKO 2/2002